

FOLK OG LAND

NR. 8 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 29. FEBRUAR 1964

LØSSALG 1 krone

REIDAR MELJAND
NEDRE HOLMEGÅRD
STAVANGER 59

Tungtvannsaksjonene nok en gang

HYDROS FEMTIÅRSBERETNING BEKREFTER FULLT UT «FOLK OG LANDS» OPPLYSNINGER OM MENINGSLØSE UGJERNINGER EFTER BRITISK OPPDRAG

Mens en i bøker, tidsskrifter, aviser og filmer stadig til denne dag har forherliget den brutale og stupide morddåd da Hydrofergen på Tynessøya ble senket av norske agenter i britisk tjeneste og 18 mennesker, derav bare 4 tyskere mistet livet, så har vi her i FOLK OG LAND gang på gang og gjennom år gjort rede

for de faktiske forhold. Men alt tydeligvis omsonst. Den norske dagspresse og alle slags illustrerte blader fortsetter å male på denne norske storpatrøtiske våpen som «avgjorde krigen».

I forbindelse med den nye filmen som engelskmennene skal dreie om disse sørgelei-

ge begivenheter, gjorde vi oppmerksom på at de ledende både amerikanske og tyske atomeksperter, med professor Weissäcker i spissen, i intervjuer i svensk fjernsyn hadde slått fast nøyaktig det FOLK OG LAND stadig hadde meddelt, nemlig at tyskerne aldri forsøkte å lage noen atombombe under krigen og at de overhodet ikke var i stand til det. Hele morddåden som «avgjorde krigen» var derfor fullstendig omsonst og meningsløs.

En anonym herremann av patriottypen beskyldte oss i den anledning for å fare med usannheter.

La oss da gjøre nok et forsøk på å overbevise selv de stupide. Og da vel ingen av disse setter noen tiltro til de beviser FOLK OG LAND selv fremlegger, så skal vi denne gang bygge på en av deres egne kjære kilder, på den femtiårsberetning som Norsk Hydro utgav i 1955 og som er tilegnet den store patriot generaldirektør Bjarne Eriksen, mannen som sammen med generaldirektør Aubert allerede sommeren 1939, før verdenskrigen begynte, men da England allerede planla den, forsikret både Paris og London at Norsk Hydro skulle støtte dem til land,

Det er forøvrig et ganske interessant punkt i forbindelse med krigsskylden vi her er inne på. En har som kjent innbilt verden at Tyskland først skapte verdenskrigen ved sitt angrep på Polen som det edle England hadde garantert og derfor måtte hjelpe. Men om tiden før det stakkars England ble slik provosert forteller Hydroberetningen:

«Man (i England og Frankrike) kunne på forhånd ikke uten videre gå ut fra at selskapets ledelse ville ha sin handlefrihet like ubeskåret i tilfelle av en ny krig, selv om det ikke var noen grunn til å tvile på ledelsens følelsesmessige innstilling (!). Både i Frankrike og i Storbritannia vurderte man forholdet med det resultat at myndighetene der rettet en forespørsel til Norsk

Anthony Mann fotografert på Bristol i går.

Tungtvannsfilmens skaper i Oslo:
Hundre mann til tre måneders filming på Rjukan av storfilmen

Den amerikanske stor-regissøren Anthony Mann er i Oslo og reiser i dag til Rjukan for å planne produksjonen av den nye filmen

vise en del av Norges saga. Hver nasjon gjorde sitt for at de allierte skulle vinne kampen, alle oknene og hovedstaden ble undergrun-

HALLEGEIR HORDE:

Skal vi påtvinges en «PAX SOVIETICA»?

I over hundre år styrtet britene verden med sverd og bibel. Bildet viser britenes «klovgivende råd» for de hvite i Strait Settlement i 1869 og er hentet fra Dreyers vakre bok «Kameraet forteller historie»

«Paradiset ligger i skyggen fredsråd eller FN-politistyrke.

Det første store «fredsrike» var således perserkongenes fra 521-334 f. Kr. Kong Kyros het grunnleggeren og riket bredte seg ut over stortestedelen av den dengang kjente verden, fra de greske øyer til sentralasiens stepper og fra Indus til Sahara.

Under Roms førerskap steg Italia til verdensmakt og påtvang hele middelhavsområdet en fredsperiode, Pax Romana, som varte fra år 30 f. Kr. til 375 e. Kr.

Og i det fjerne Østen spilte det kinesiske Han-dynastiet en tilsvarende rolle fra år 221 f. Kr. til 220 e. Kr.

De britiske imperiepolitikere kunne i sin glansperiode fra 1815—1914 likeledes snakke om «Pax Britannica», som varte fra 1815 til 1914.

Forts. side 6

Efter angrepet på Herøyda bl.a. salpeterfabrikken ble ødelagt.

ADOLF HOEL

IN MEMORIAM

I en alder av 84 år avgikk Adolf Hoel ved døden 19/2 1964, noen dager etter sin hustru.

Adolf Hoels livsverk er hans polarforskning, som han begynte i 1907. Han holdt utelukkende på med dette i hele sit liv. Han har tatt del i 26 ekspedisjoner til Arktis, fra 1911, alltid som leder. 16. juli 1963 skrev han i Aftenposten sin siste artikkel om dette tema: «**Kings Bay i perspektiv**». Hoel har også vært virksom når det gjelder de økonomiske foretak i de arktiske strøk. I årene 1908–1916 har han okkupert flere store kullførrende områder på Spitsbergen, som dengang var ingenmannland og har stiftet tre selskaper for utnyttelsen av disse forekomster. For øvrig har han på en rekke forskjellige måter vært aktiv deltaker i utviklingen av den norske kullutvinning på Øygruppen. Han har stiftet et selskap for fangstvirksomhet i Arktis og for hotelldrift på Spitsbergen.

♦

Efter «frigjøringen» ble han med politisk begrunnelse dømt til 1½ års tvangsarbeid. Vil man ha et klart skole-eksempel på den syndebukk-jus, som de skyldige for Norges ulykke foreskrev domstolene, skal man bare lese Oslo byretts dom over professor Adolf Hoel innenat.

Det ble under og etter saken klart at det store flertall av universitetslærerne stod på Hoels side. Professor Monrad-Krohn sier i sitt vitneprov: «Ved et framstøt fra vår side fikk Hoel rektortittelen og det har han absolutt ingen skyld i selv .. Vi må

takke Vårherre at vi fikk Hoel som prorektor resp. rektor. Det som er Hoels ulykke er at han sitter idag anklaget for å være NS. Det er jo vårt hell at de hadde en så anständig mann å sette inn der».

«Retten finner for så vidt også bevist at tiltalte i kraft av sitt medlemsskap i Nasjonal Samling og som prorektor og senere som rektor ved universitetet på mange måter har gjort sitt land store tjenester i okkupasjonstiden».

I den internasjonale pengemakts tiltagende ødeleggelses av Norges natur med «reguleringer» kan det være på sin plass å minne om hva forfatteren Carl Schøyen skriver i et brev 15/7 1945: «Som formann for «Naturfredningen i Norge» har Adolf Hoel under hele okkupasjonen på en uegennytlig utrettelig og beundringsverdig måte tjent vårt land. Hans omfattende varme arbeide gjaldt for øvrig ikke bare kystfuglene, men mange sider av norsk natur».

Hoel fikk i sin tid i stand en norsk statsinstitusjon for polarforskning, Norges Svalbard- og Ishavundersøkelses (nu Norsk Polarinstitutt). Retten uttalte herom: «Tiltalte (var) en internasjonal kjent vitenskapsmann på polarforskningens område lenge før krigen og det synes ikke i liten grad å skyldes ham når Norge har kunnet hevde seg så sterkt i utnyttelsen av de polare områder, som det har gjort. Det synes heller ikke å være overdrevet når det hevdes at man i væsentlig grad kan takke tiltalte for at Svalbard i sin tid ble underlagt norsk suverenitet, likesom det ved tiltaltes inngripen lykkedes å komme tyskerne i forkjøpet ved annexeringen av Dronning Mauds land, på

Tungtvannsaksjonene —

Forts. fra side 1

Hydros ledelse. Generaldirektør Aubert ble under et opphold i Frankrike sommeren 1939 spurt om hvordan Norsk Hydro ville stille seg i tilfelle av at Tyskland gikk til krig mot Frankrike. (Hvilket naturligvis betyr det motsatte, det som virkelig hendte). Han svarte uten forbehold (!) at så langt det stod i hans makt ville Hydro levere alt det kunne til Frankrike. Kort etter ble generaldirektør Auberts nestkommanderende, høyesterettadvokat Bjarne Eriksen gjennom en britisk venn bedt om å komme til London. — — — Det viste seg at vedkommende opptrådte på vegne av den britiske regjering, og at han ville vite hvordan Hydro ville stille seg under en eventuell krig (som England akket å sette igang). — — — for sitt vedkommende kunne han berolige spørgeren. — — — Han fikk forøvrig inntrykk av at britene allerede var orientert om det svar generaldirektør Aubert hadde gitt i Paris. (De to land samarbeidet også om krigsforberedelsene).

Men, dette var en digresjon og tilbake til den berømmede tungtvannsaksjonen slik Norsk Hydro selv fremstiller det.

nyttår 1939. Man kan således med tiltaltes forsvarer, godt si at tiltalte har vært «en av Norges store sønner».

Adolf Hoel var med den sovjetiske isbryter «Krassjin» som undsatte general Nobile. Han var den første som snakket med Nobile. Hoel hadde en svær artikkel om Nobile i Del Mondo. Han talte Nobiles sak i Roma — midt imot de daværende makthavere, og har bidratt meget til at Nobile ble rehabilert.

ALEXANDER LANGE.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid: kl. 19.30.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING
Trondheim

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

stiller den i sin femtiårs beretning, noe annerledes unektelig enn den gjengse i presse og film. En må naturligvis også her ta i betraktnsing at beretningen sikkerlig er lagt så nær opp til legenden som vel mulig, for det er jo ikke populært i Norge å fortelle sannheten. Men Norsk Hydro har også kommet i skade for å gjøre det langt på vei.

La oss ellers forutskikke den bemerkning at tyskerne naturligvis, som franskmennene, var interessert i tungtvannet som ble fremstillet ved Norsk Hydros tungtvannsanlegg, men det var ikke for å lage noen atombombe, som ennå ikke var oppfunnet, men for å anvende det til andre vitenskapelige formål. Og så gir vi ordet til Hydroberetningen:

«Etter okkupasjonen av Norge behøvde tyskerne ikke spørre pent om å få overlatt tung vann fra Hydro. Det ble tydelig at deres interesse for dette stoffet, som i deres korrespondanse gikk under betegnelsen SH-200 var sterkt stigende, ja påfallende sterkt og stigende. Tyske eksperter kom til Rjukan, og ved nye installasjoner etter tysk metode ble produksjonen ved årsskiftet 1941/42 bragt opp i 100 kg. pr. måned. De var ikke fornøyd med det, men ville ha produksjonen opp i 5 tonn pr. år ved å installere tungtvannapparatur også på Såheim og på Notodden. Arbeidet ble også satt i gang, men ikke fullført. Det skjedde visse ytre forstyrrelser i deres planer. Man kjente til at de to tyske atomfysikere von Weizsäcker og professor Hahn arbeidet med problemer innen kjernefysikken, og i London og Washington følte man seg sikre på at det tunge vannet hadde forbindelse med Hitlers trusler om «hemmelige våpen».

I Norsk Hydro var det ingenør Jomar Brun, som hadde den daglige ledelse av tungtvannproduksjonen. Han var i stadig kontakt med professor Leif Tronstad, også etter at denne høsten 1941 var flyktet til England. I oktober 1942 måtte ingenør Brun følge etter. Men i mellomtiden hadde han hatt en tur til Tyskland for å sette seg inn i den tyske metoden for oppkoncentrering av tung vann. Han fikk ikke ut av tyskerne hva de hadde fore med det tunge vannet (!) men misstanken ble skjerpet, og fullstendig rapport med fotografier og skisser av tungtvannsanlegget, det tilsynelatende beskjedne kjellerrommet på 62 kvadratmeter under «Vannstoffen»'s 8 betonetasjer på Vemork, ble sendt til London.

Før vi går videre bør det kanskje innskytes at dr. Axel Aubert — som selv var kjemiker — ikke trodde på noe hemmelig tysk våpen i

forbindelse med det tunge vannet og han støttet seg på uttalelser fra østerrikske vitenskapsmenn som «talte friere fordi de ikke var nazister» og generaldirektør Eriksen ga også beskjed om dette «under et besøk i Stockholm».

«Men i London, og særlig i Washington følte man seg ikke så rolig, og den øverste krigsledelse ville ikke ta sjansen på å gi tyskerne noen frist som kunne gi dem forsprang — — —».

Og denne krigsledelse brød seg ikke syndelig om hva deres «allierte» Norge, representert ved ~~tus~~leddene i Londonregjeringen, mente. Alt i juli 1943 hadde det amerikanske flyvåpenet uten å konferere med «det allierte og krigførende Norge» kastet 1500 bomber, eller i alt 300 tonn mot den lettmetallfabrikken som var under oppførelse på Herøya og hadde herunder også ødelagt Eidanger Salpeterfabrikk, som var av avgjørende betydning for jordbruks- og vår selvforsyning. Angrepet kostet 55 drepte nordmenn og dertil ble også en masse beboelseshus ødelagt. Den norske Londonregjeringen likte ingenlunde dette, fordi den fryktet for at opinionen i hjemlandet skulle vende seg mot den og dens vestlige herrer.

Engelskmennene og amerikanerne ville nå også gå til aksjon mot «Vannstoffen» på Vemork, men

«På norsk side i London yetet man sin medvirkning til de sabotasjeplaner(!) som ble utarbeidet for å unngå de ødeleggelser og tap av menneskeliv(!) som ville følge med en bombing, som man forøvrig måtte gå ut fra ville bli forgjeves, da selve målet lå så godt beskyttet i «Vannstoffen»'s kjeller. Det første forsøk på en sabotasjeaksjon, foretatt av frivillige fra 1. flybårne britiske divisjon, fikk et tragisk forløp. Flyene havarerte på grunn av tåke over Sørlandet, og de ombordværende ble drept ved nedstyrtingen eller skutt av tyskerne.

I England forberedte man imidlertid neste etappe i kampen om det tunge vannet, den berømmede sprengning av høykonsentrationsanlegget — — —».

At det dreier seg om en helt britisk aksjon med deltagelse av norske frivillige på britisk side fremgår klart av Hydroberetningen, som slår fast at det var folk fra den britiske avdeling Lingekompaniet, under ledelse av «den engelske oberst J. S. Wilson».

Vi skal ikke her komme nærmere inn på denne i og for seg dyktig og dristig utførte sabotasjehandling, da den jo har vært berømmet (Forts. s. 3)

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnpisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottekaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

2 FOLK OG LAND

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSUM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**FORBUNDETS
ÅRSMØTE****Anders Hafskjold
gjenvalgt som formann**

Årsmøtet i Forbundet for Sosial Oppreisning ble avholdt i Lærerinnelagets Hus i Oslo lørdag 22. februar under ledelse av formannen, Anders Hafskjold, Lier. Det var jevnt bra fremmøte.

Styrets beretning, samt regnskapene for årene 1962 og 1963 ble godkjent uten bemerkninger.

Anders Hafskjold, Lier ble gjenvalgt som formann og likeså Egil Heiaas, Tomter, som nestformann. Styret består forøvrig av: Jon Skatvold, Skatval, Georg Stray, Kristiansand, Erling Kvadsheim, Stavanger, O. J. Lie, Vallset, Johan Myrdahl, Oslo, Hans S. Jacobsen, Oslo, J. Engebrethsen, Skien og Magnus Sundby, Enebakk.

Efter et foredrag av overrettsakfører Sverre Helliesen ble det en lang og giende diskusjon, hvorunder en rekke spørsmål av interesse for Forbundets arbeid ble bragt på bane.

**Aktuell bok i
nytt opplag**

I forbindelse med den Auschwitzprosess som for tiden pågår i Tyskland har det vært spesiell stor interesse omkring den franske professor Rassiniers bok «Zum Fall Eichmann. Was ist Wahrheit». Første oppdag av boken ble faktisk revet bort og vi har også i FOLK OG LANDS BOKTJENESTE hatt liggende mange uekspederte bestillinger på boken. Nå er den imidlertid kommet i nytt oppdag og vi kan påny leve boken. Prisen er kr. 18,— og boken sendes omkostningsfritt når pengene innbetales på vår girokonto 164 50 forskuddsvis. Skal den sendes mot etterkrav kommer porto og gebyr i tillegg.

Boken har vel fått spesiell interesse nettopp i den siste tid, fordi den tidligere konsestrasjonsleirfange Rassinier, som ikke har kunnet tie til løgnen og som har gjort det til en hovedoppgave å bringe sannheten for dagen, ble stoppet av tysk politi da han var på vei for å overvære Auschwitzprosessen.

Noen stor tiltro til den slags rettergang kan vel ingen ha, like lite som til de rettskomedier de nye makhavere i 1945 satte igang mot NS-folk.

gramposten uten å minne om de utnevnelser innen partipolitikernes egne rek-

Politisk parti?

Mange har syslet med tanken om å danne et nytt politisk parti og tiden er nå moden til å ta saken opp til diskusjon. Det spørst om vi kan forme et program som kan vække ungdommen og stimulere den til aktiv innsats for folk og fedreland. Revision av rettsoppgjøret må ikke være første eller viktigste sak. Kan vi gi vårt folk troen på at det nytter å kjempe for sannhet og rett, så vil oppgjøret komme av seg selv.

Jeg har ennå ikke truffet et menneske som er fornøyd med arbeiderpartiets politikk. Når de allikevel stemmer med Arbeiderpartiet, skvædes det at de har enda mindre tiltro til de såkalte borgerlige partier. Alle er forbitret over de store skatter og avgifter, alle er forbitret over statens snushaner som reiser rundt og måler opp hytter og hus, alle er forbitret over statens lettsindige sløseri med folkets surt erhvervede midler.

Ære og samvittighet var lenge før krigen blitt tåket begreper uten verdi. Derfor kunne selv norske offiserer uten skrupler bryte sitt æresord etter kapitulasjonen.

Den dypeste årsak til de såkalte ungdomsforbrytelser er den i mennesket nedlagte trang til opprør mot alt hykleri. Snakk med biltvyn og her hvilken fantastisk spennin han gripes av når politiet er på sporet og farten

settes opp til det høyest mulige. Snakk med soldaten og prøv å forstå den dype skufelse han har hatt under tjenesten. Snakk med folk i alle statens etater og hør hva de mener å kunne utrette om ikke politikerne la sin faderlige klamme hånd over alt offentlig liv.

Et samfunnsvelferd og trivsel er beroende på folkets egne evner og krefter og vilje til innsats. Alle barn føler trang til opprør mot en barnepike som vil bestemme all deres gjøren og laden. Ungdommen opprøres av offentlige bånd og stengsler, som hindrer utøvelsen av deres evner og krefter. De tirres til raseri av gamle prester og skriftlærde som vil innbilde dem at de har den eneste saligjørende lærdom og tro.

Et samfund må bygge på det private initiativ og på samvirke eller kooperasjon. All produksjon i statlig regsjon er mer eller mindre av det onde. Derfor forærer vi statens jernverk til de ansatte og overlater koksverket — når det er ferdigbygget — til dem som vil ta jobber. Alle offentlige servisyrker — post, telegraf og jernbane — gis selvstyre.

Kongedømmet står for fall. Trangen til å bli Norges første president vil gi våre barnebarn en like stor stimulans som ønsket om å vinne gull i vinterlekene.

RKF.

Tungtvannsaksjonene —

Forts. fra side 2
nok. Men en kan nok bekla-
ge så meget bortkastet innsatsvilje for et menings-
løst formål.

Tungtvannsproduksjonen kom snart igang igjen etter sprengningen. Tyskerne ville også ha øket produksjonen. Generaldirektør Eriksen gikk så til en aksjon og ville stoppe tungtvannsproduksjonen helt under henvisning til faren for bombeangrep. Det førte til at han ble arrestert, men så kom det likevel beskjed

«om at myndighetene i Berlin hadde frafalt kravet om den såkalte «kunstige» (det vil si økede) produksjon av tungtvann —».

ker som regjeringen ublutt og uten hensyn til hvilke embeter det gjelder foretar.

Jo, vi tror nok denne pos-
ten fremdeles er aktuell,
selvom Gerhardsen altså ikke liker uttrykket korrup-
sjon. Kall det hva som helst.
Vi skal ikke trette om ord
bare en kan bli kvitt u-
vesenet.

Og så heter det videre i beretningen :

«I London og New York var man på sett og vis mer opp-
tatt av det tunge vannet enn
tyskerne (!). Hydros folk var overbevist om at de alliertes
krigsledelse tilla produksjonen
av tungt vann på Rjukan
større betydning enn den hadde.
Hvis det virkelig hadde
forholdt seg så at tyskerne var
på nippet til å løse atomspalt-
ningen og skaffe seg atombom-
ben, ville det selvsagt ikke
ha bøyd unna for de argumen-
ter som ble fremført fra
Norsk Hydro generaldirektør,
hvor tungtveiende disse enn
kunne være fra norsk synspunkt.
«Krigens harde lov» ville
sikkert blitt påberopt for
ikke bare full produksjon, men
for tiltak til forsørt produksjon.
Alt i alt fikk tyskerne tak i ca. 2.600 kg. tungt vann
fra Hydro mens det etter sak-
kyndig utsagn trengtes minst
5.000 kg. for å få igang effek-
tive forsøk. Efter krigen ble det
også bekreftet at det overras-
kende ved de tyske eksperimen-
tene var de relativt beskjed-
ne resultater som var oppnådd.

*Forts. side 7***Aktuelle programposter**

Det er faktisk besynderlig hvor aktuelt Nasjonal Samlings over tredve år gamle program fortsatt er på de fleste felter både innenrikspolitisk og utenrikspolitisk.

I disse dage med det snakkesalige nordiske samarbeide som er etablert i det såkalte Nordiske Råd, tydeligvis for å undgå å drive virkelig nordisk samarbeide i praksis, men hvor en ellers står i aller forreste rekke når det gjelder å umyndiggjøre landet i et dårlig og meningsløst samarbeide med alle slags afrikanske negerstater av den halvkomunistiske type, er det interessant å merke seg post 30 i Nasjonal Samlings program : «Utenrikspolitikken skal søke tilknytning til rase-, kultur- og interessebeslektede folk verden over for særlig på denne fellesgrunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfellesskap». Istedentfor å følge en slik selvsagt linje for norsk utenrikspolitikk, har en laget en karikatur av et nordisk samarbeide, har solidarisert seg med Israel og alle slags svartinger både i USA og i Afrika, mens en deltar i den venstreradikale verdenshets mot boerne i Sør-Afrika.

Vi har forresten inntrykk av at stemningen trass i den intense og ensrettede propaganda begynner å snu litt her i landet på dette område, og vel er det.

For å ta et innenrikspolitisk motstykke som kan belyse det gamle programs evige aktualitet, så kan vi nevne post 5 hvor det blant annet heter at «korruption og uhederlighet bekjempes strengt».

Nå vet vi jo alle at Fader Gerhardsen og hans kolleger partipolitikere blir meget indignert når en kaller visse foretelser i etterkrigstidens politiske liv for korruption. Og det er naturligvis så at navnet skjemmer ingen. For oss får folk legge hva de vil i ordet. Vi for vår del finner det nærliggende å identifisere det med blant annet følgende foretelser i det offentlige liv i den senere tid:

Byråsjef Lindstrøms manipulasjoner i Industridepartementet uten inngrisen fra ekspedisjonssjef og statsråd trass i innløpne klager.

Utnevnelsen av forsvarsministerens svoger til oberstløytnant og inspektør i Evangs berømmede norske Abwehr skjønt han manglet offisersutdannelse og ikke var innstillet av sjefen for Hæren. At forsvarssjefen etterpå likevel innstilte svogeren gjør såvisst ikke saken bedre. På bakgrunn av dette er det også helt uforståelig og meningsløst at ikke det såkalte «krigsbefalet» har fått både striper og stjerner, men det har altså tydeligvis hverken hatt partiboka helt i orden eller hatt fanden til morbror.

De stakkars stortingsmennene ofrer seg for vårt alles vel, riktig nok mot meget anständig betaling og en pensjonering som er mere enn generøs. Til gjengjeld er de da iherdige og umettelige beingnagere. Så ublu i sin fråsing i tilgjengelige, velbetalte tillitsverv de selv har makten over, at til og med en av deres egne synes det går over støvelskiftene. Bunkholdt satte derfor frem et grunnlovsforslag om å forby stortingsmenn å ha forskjellige former for tillitsverv. Det ble prompte og enstemmig forkastet, noe som foranlediget kringkastingens Heradstveit til i sitt blad å angi følgende motto for Stortinget: «Alle bein i denne sal». I en etterfølgende kringkastingsdebatt fortalte en av stortingsmennene, Trygve Bull, oss at slike bein måtte brukes til å kompensere for det som stortingsmennene ellers må ofre ved å ta på seg det byrdefulle hver.

Ja, er det ikke synd på disse stakkars folkets kårne som bærer våre byrder! Det er bare pussig at de står slik i kø hvert eneste valg for å få del i byrdene påny.

Vi bør vel heller ikke avslutte kapitlet om denne pro-

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

En av de norske frontkjempere, legionær nr. 3761 Svendsen, har stillet til disposisjon for FOLK OG LAND en rekke utdrag av en bok han har arbeidet på. Svendsen er nå bosatt i Tyskland og har skrevet sine små historier på tysk med sikte på å få boken utgitt på et tysk forlag. Vi har foretatt oversettelsen til norsk her, men må forutskikke den bemerkning at det i Svendsens originalmanuskript er anvendt en hel del tysk soldaterslang, som ikke lar seg direkte oversette til norsk. Vi har forsøkt så godt som mulig å finne alminnelige norske uttrykk som alle, også de som ikke var ved østfronten, kan forstå. Forfatteren gjør uttrykkelig oppmerksom på at hvis de i beretningen nevnte navn faller sammen med navn på frontkjempere, så er dette et rent tilfelle. Men hendelsene har virkelig funnet sted. Og hermed starter vi da vår nye serie, som vi tror og håper våre leser vil ha megen glede av.

Gruppen Fosse var ingen fast bestanddel av Legionen. Av oss som begynte, var det egentlig bare Fosse selv, Torstein og jeg som var med fremdeles. Naturligvis var også Kjempen og Larsen Berg der, men de var kommet til etterpå, de tilhørte opprinnelig andre og sikkert bedre grupper.

Så var det videre Dukken, som var en han. Han var først hos oss og da det ikke lykkes russerne å ombringe ham, havnet han i det første skikompani som dro til Finnland.

Ellers var det 1 maskingevær, 11 geværer og 3 pistoler

i gruppen. Fosse hadde dessuten også en maskinpistol som han ikke stolte helt på. Hvem som bar våpnene endret seg ofte, men en pistolbærer må ikke glemmes: Missionären, døpt med det borgerlige navn Olsen. Uten Missionären ville gruppen vår knapt ha vært noe å nevne. Han var så å si pynten på kransekaken! Vi her nevnte fulgte Viken bataljon til siste slutt i mai 1943. De fleste av oss kom etter til Legionen, men denne gang i Finnland.

På denne tid gikk det alltid en kamerat ved siden av oss. Det var Ola Nordmann. Først lo han med oss, så kjempet han ved vår-side. Og da han ikke lenger var blant

oss, forble han likevel hos oss — Ola — den evige legionær. Hans legerne hviler på æreskirkegården i Kr. Ssolo.

Ellers var det som ved de fleste grupper, de kom og gikk kameratene. Nesten alle var ordentlige manfolk, som svor til valgpråket én for alle og alle for én. Det er et rent tilfelle at navnene deres ikke er nevnt.

Det var noe som egentlig var underlig. De nye som støtte til oss ved fronten, forsvant alle etter en kort tids forløp. Enten falt de eller de ble såret. Bare få klarte seg og ble «Kollega frontsvin». Man kunne kjenne dem på nesefløyene, de været alt lengre forut de fiendtlige skudd! Så de munningsflammen og hørte de pipingen i luften, så kunne de nesten på håret si hvor nedslagene lå. Dette er noe som ingen kan læres opp til, enten har man det eller man har det ikke!

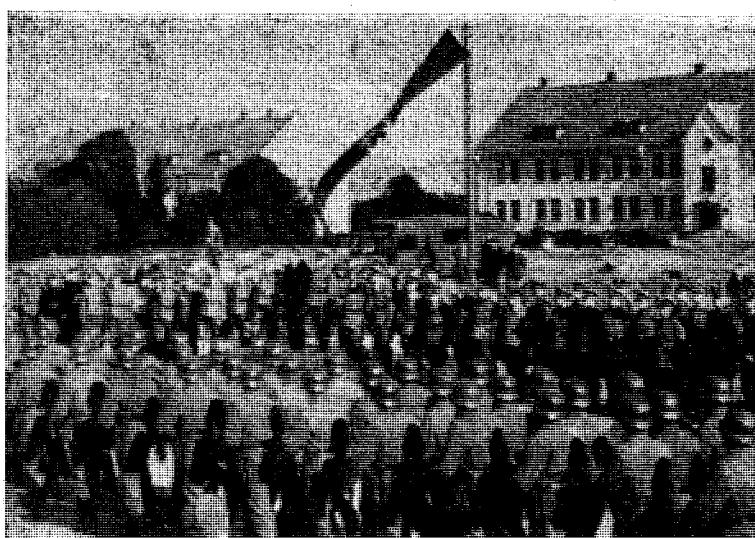
I Fallingbostel ble gruppen vår satt sammen. Det var mest et tilfelle hvor en landet, skjønt det ble tatt noe hensyn til kameratskap. Da Dukken landet hos Fosse, var det klart at også jeg la hele min mandighet for sersjant Fosses føtter. Da kompanisjefen heller ikke hadde noe å innvende, var min skjebne beseglet, jeg tilhørte gruppen Fosse.

Gruppen vår ble stilt opp akkurat da det begynte å bli alvorligere. Gjennom stadige øvelser og felles bekymringer og gleder vokste vi sammen.

Unterscharführer Fosse — for oss falt det naturligere å si sersjant — dro avsted med oss som en hønemor. Først han selv, rolig og besindig. Baketter i gåsemarsj gruppen.

Vår «høvdings» vugge hadde stått ett eller annet sted hvor de store skoger begynner, bare etpar kilometer fra svenskegrensen. Hans store lidenskap var jakt. I det sivile liv var han bonde og skogvokter.

Forts. side 8

Legionen defilerer for Quisling i Fallingbostel

OLGA BARÉNYI:

67

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Absolutt ingen? Plutselig kommer hun til å tenke på mannen som hun bet. Han var hyggelig og er sikkert ikke drept, fordi alle likene på gaten jo trenger begravelsesmenn. At hun ikke har tenkt på det før!

Jan viser ingen særlig begeistring da hun strålende forteller ham om sin storartede idé. «Du vet jo ikke engang hva han heter», sier han skeptisk. «Og hvor han bor vet du heller ikke!»

«Det skal jeg lett finne ut, vennen min! Jeg vil kjenne ham igjen med en gang! Han kjører jo med en likvogn! Vi behøver bare å finne likvognen, så har vi ham også, mannen, forstår du? Vi blir ganske rolig sittende her til likvognen kjører forbi! Det vil ikke være lenge, for likene stinker jo alt så forferdelig!»

Foreløpig er det istedenfor likvognen bare en stor menneskemasse å se som brølende og skrælende velter seg gjennom Hybernsgaten til Kruttårnet. Folkene sleper noe med seg. Lilly tror først det er en sek, men så er det ingen sek, men en gammel kone.

«Hva er det?» spør Jan forført.

«Bare bli sittende, det er intet. De vil bare slå ihjel noen, intet annet», beroliger Lilly ham.

Mellan Kruttårnet og Böhmisches Escompte-Bank står en lyktestolpe. Folk danner en krets rundt den. Stadig flere nysgjerrige kommer til og blir stående, men det er intet å se. Så klatrer en mann opp i stolpen og fester et tau oventil. Det vil si, han trekker det bare gjennom en ring slik at det henger ned på begge sider. Leende vinker han til mengden og glir etter ned. En stund ser man intet, så strammer

tauet seg, og over hodene på tilskuerne henger to føtter i sorte, stoppede strømper, en gammeldags hvit bukse med røde broderier og et blått skjørt, som buler ut som en halvt oppslått paraply.

«Høyere», brøler mengden. «Vi vil se alt sammen, ikke bare buksen og bakenden!»

«De må jo først preparere den gamle med petroleum og bensin», skriker de nærmest stående.

Det ordner en henrivende, elegant ung dame med. Grasiøst spruter hun en væske i det isgrå håret til den gamle damen fra en skinnende blikkeske, derefter også på den svarte blusen, skjørtet og strømpene.

«Eddik på hodet, hurtig, hurtig, den gamle jamrer ikke lenger, bestet har besvikt! Er det ingen lege her? Ved slike anledninger burde det alltid være en lege tilstede, ellersk kreperer tyskerne for tidlig!»

Endelig brenner den gamle konen. Men man hører bare et gurglende skrik, så intet mere.

«Slik går det ikke», protesterer folk. «Hun var jo borte før steikingen begynte.»

«Hun var for gammel for spøken!»

«Javel, vi trenger noe yngre!»

Den neste brenning — denne gang var det en tysk soldat — varte over en time, og folk var meget tilfredse. Soldaten tigget og banet, ropte på mor, han gråt og bad og lo en grusom, fortvilet latter. Kort før han døde, sang han.

En kvinne og to menn besvimte under dette, og en liten gutt, hvis far hadde satt ham på skuldrene sine for at han kunne se alt godt, vred seg i gråtekramper.

— Men, hva er det med deg, da, din dumpapp, kjele den henrivende dame med blikkesken for ham.

— Hva er det i veien? Det er jo ikke mennesker de deroppe i stolpen! Du behøver ikke synes synd på dem!

— Og hva er vi? stønnet en gammel herre ute av seg. — Hva er vi? Er vi fremdeles mennesker når vi tåler noe slikt?

— Har De ikke hørt kringkastingen, De degenererte kapitalist. for damen løs på ham.

— Jo, jeg har dessverre også hørt Prag-kringkasteren, røper den gamle mann skjelvende av opphisselse. — Og jeg skammer meg, ja, jeg skammer meg. Vi skulle skamme oss alle sammen. Vi er da Masaryks folk og Masaryk var humanist. Det er jo enda verre enn un-

Forts. side 8

ERIHARD FLIESBERG:

Sådant händer en gång men aldrig mera

de underverkens teknik, som dagens mänskliga finner så naturligt enkel och självklar.

Härnäst i den kanske en miljon år omfattande utvecklingskedjan följer kanske uppfinningen av stenålderstidens yxor, vilkas grundläggande arbetsprincip ännu idag bär prägeln av urvildens geniala tankeskapselse, även om dagens yxor med avseende på material, utförande och arbetseffekt är himmelsvitt skilda från den otympliga ursprungsyxan.

Urvilden lärde sig att använda sin primitiva yxa såväl som anfalls- som försvars vapen i en kamp där det viktigaste var att skaffa föda från den omgivande djurvärlden samt att försvara sig mot djur och andra vildar. Men än betydelsefullare blev att hon upptäckte att yxan kunde användas för att fälla träd, avkvista dem, varefter földe den underbara upptäckten; de avkvistade träden kunde användas som rullar vid förflyttning av tyngre föremål.

Hon kände ju redan till hävstångens kraftmöjligheter, som möjliggjorde tyngdernas upplyftande, varefter förflyttning kunde ske med rullarnas tillhjälp.

Rullens användbarhet var upptäckt, men sedan dröjde det säkerligen eoner av tidermyrder innan någon vilde klyftigare en de andra skapade hjulet försett med en genomgående axel, vars ändar kunde löpa runt i ursprunget till dagens friktionssparande precisionslager. Därmed föddes tankarna på hjulförsedda bärande transportorgan.

Sedan även framställning av metaller och speciellt järnet blivit uppfannit hade människan därmed förvärvat de möjligheter, vilka utgöra grundförutsättningar för alla de former av linära och rullande rörelser, utan vars kännedom all vår nuvarande utveckling varit

omöjliggjord.

Här har i korthet omnämnts några för mänsklighetens utveckling ytterst avgörande skeenden, varigenom grundläggande utvecklingsproblem lösts, vilka aldrig mera behöver skapas. Vilket givetvis ej hindrar att mänskorna gång efter annan upprepar fördärvtbrinande misstag vid tillämpandet av de därigenom åstadkomna möjligheterna till framåtskridande.

Om forntidens för den mänskliga sammanlevnaden avgörande händelser veta vi föga med historisk visshet, men vi kanna däremot fastslå de händelser som för 5.000 år sedan uppstodo i det gamla Babylon och vilka sedan dess avgörande inverkat på allt historiskt skeende och vilkas verkan nu nått den ödesmättade situation, som synes skapa den definitiva gränsen mellan dessa årtusenden och vad som hänt efter kommer att ske.

Vid den tiden uppfanns bruket att underlätta alla former av byten mellan såväl arbetsprestationer som olika slag varor genom bytesmedel. Dessa utgjordes av värdefulla och utrymmesbesparande ädla metaller; i begynnelsen av silver för att efter något tusental år ersättas av det än sällsyntare och oförstörbarare och därmed värdefullare guldet.

Detta var ett betydelsefullt framsteg, vars naturligt sunda roll troligtvis mycket snabbt kom att förändras till mytbildningen och sagoförtäljandet om att innehavet av dessa skimrande ädelmetaller var oändligt mycket mera värdefullt för det mänskliga samhället än alla ovillkorligt nödiga livs- och arbetsmedel, utan vilka mänskligheten överhuvudtaget ej kunde fortsätta att leva.

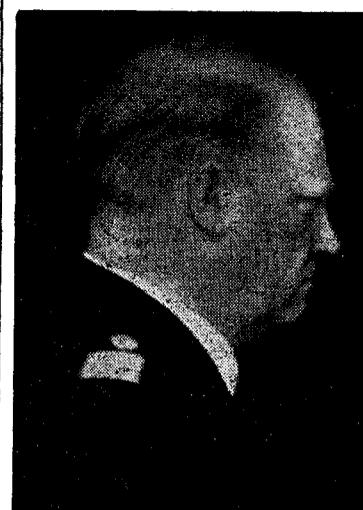
Dessa grunder till en ny samhällsuppfattning åstadkom påbuden att samhällets skapande individer, som behövde medel för sin produktiva insats kunde få låna av dessa som det säkraste av allt säkert betraktade och behandlade bytesmedel mot en av låne-tiden och lånevärdet betingad ersättning. Därmed var räntan uppfunnen, vilken alltsedan dess spelat en mer avgörande roll för allt, vad som sedan dess hänt mänskligheten, än vad de stora mänskligheterna ännu har den dunklaste aning om.

Samtidigt skapades de lagar, som ännu idag har gällande kraft, nämligen att långivarna erhöll rätt att

Forts. side 7

O. K.:

Den regionale samlingstanke

dommen — eller kristendomen.

Quisling ville forene kristendommen og den vitenskapelige ateisme i en ny livsanskuelse som vi kunne kalle den vitenskapelige teisme. Det behøvde ikke å komme til noe motsetningsforhold mellom kristendommen, og den vitenskapelige teisme. Men mellom den vitenskapelige ateisme og den vitenskapelige teisme må det nødvendigvis herske et vitenskapelig motsetningsforhold.

Å samle borgerskapet og arbeiderklassen i én bevegelse er naturligvis ikke det samme som å lage en borgelig samling eller en samling av arbeiderpartiene, det er noe helt nytt, det er en samling av nasjonen, det er Nasjonal Samling på en ny livsanskuelse grunnlag.

Produksjonsmidlene er på borgerskapets hender. Arbeiderklassen er lønnsmottagere. Det er klart at det hersker en permanent missunnelse innen arbeiderklassen overfor borgerklassen. Missunnelsen er nest etter hatet og kjærligheten en av menneskenes aller sterkeste følelser. Arbeiderlederne vil rette på dette ved å ta produksjonsmidlene fra borgerklassen og gi dem til arbeiderklassens ledere under navnet stats drift.

Quisling vil løse dette spørsmålet ved å gi arbeiderne innflytelse på bedriftene. Han lanserte en idé som han kalte Bedriftstanken. Tanken var dengang ny, men er i dag i ferd med å trenge inn i folketankeverden. Den vesentligste forskjellen er livsanskuelsen.

Skal vi påtvinges en —

(Forts. fra s. 1)

ke om en Pax Britannica. Den gang var det mulig å løse billett til Afrika, Asia eller Amerika uten å trenge pass eller identitetspapirer av noe slag. Hvem som helst kunne veksle inn en likegyldig storsum i en hvilken som helst valuta uten noen som helst slags «løyve». Russland og Tyrkia gjaldt for å være «barbariske», fordi man der forlangte pass av de reisende.

Hvis de kontinentale makter hadde stått som seierherrer i VK-2, ville vi i dag ha tilhørt et europeisk maktcenter, og da kunne vi ha diktert en «europeisk fred» til dem som nu påtvinger oss sin fred. Den politikk som de forskjellige «forutseende utenriksledelser» fulgte, har isteden gitt oss en fred i terrorbalansens tegn. Det er blitt en Pax Bellica (krigersk fred) eller kald krig.

Nu først — i den tolvte tiden, da det normalt er forsatt — driver de liberal-demokratiske brødpolitikere og projekterer Europa-Union, Fellesmarked, EFTA, Pan-Europa og deslike en lang vei ut i virvaret. Men det blir blott forkıldring av det som store menn fordums prøvde å utrette. Som totale seierherrer i to verdenskriger har demokratene hatt sjansen til å vise at de kunne organisere en varig fred. De viste seg å være uovertrufne når det gjaldt å organisere — ufreden! Demokratene er og blir en amatør! Selv ikke av det Europa hvor de hadde all makt, greide de å skape en enhet. Også de har velsignet oss med en «skammens mur» — ikke så konkret som Berlins riktignok — men dog en mur, en tollmur som står lik et splittelsens monument mellom de indre seks og de ytre syv.

Og allikevel er vi kommet et stykke lenger på vei. Den europeiske borgerkrigens tid er øyensynlig forbi og de farvede rasers oppstand mot «imperialisme» og «kolonialisme» tvinger de hvite nasjoner inn i et skjebnefellesskap. Den nasjon som er stor nok, til som kjerneland å holde de øvrige sammen, vil gjennomføre en europeisk integrasjon. Dette er naturens eget prinsipp, og ingen av de innledningsvis nevnte «fredsriker» var bygget opp på noen annen måte. Fra atomkjernen med sine elektroner til firmasjefen med sine funksjonærer og til Solen med alle planetene — fra det minste til det største, går dette prinsipp igjen i naturen. Og på dette prinsipp vil et samlet

mokratisk, det vil fullbyrdes med den sterkestes rett. Vi kan beklage det, men slik er det.

Den eneste potensielle stormakt som alltid har dannet det historiske og politiske sentrum i Europa, nemlig Tyskland, eksisterer ikke lenger. Både England og Frankrike er deklasserte som stormakter, og hører i dag nærmest hjemme blandt de små nasjoner.

Amerika, som mange satser på, er egentlig ikke noe alternativ. Det kan ikke samle Europa fra sin plass på baksiden av kloden, det kan i høyden kolonisere det. Dessuten, hvis ikke den pågående bastardiseringen av Nord-Amerika bringes til opphør vil vi om noen år ikke en gang kunne regne USA med blant de hvite nasjoner. Vi er i dag vitne til hvordan det amerikanske samfunn er i ferd med å sprenges i filler innenfra — på det samme frihetsprinsipp som i sin tid var fundamentet for dets grunnleggelse. USA har snart bare kraft nok igjen til å fremkal le sitt eget fall. President Lincoln visste nok hvem som var kommet til Amerika da han uttalte: «Hvis vår nasjon noensinne skulle bli ødelagt, vil det skje gjennom en indre fiende».

Dermed er det bare de små og perifere nasjoner igjen på kartet. Nesten. Det er ennu Russland tilbake selv om det idag ikke er god tone å regne det for europeisk. Og bemerk: Vi skriver Russland — ikke Sovjet-Unionen!

Etter siste krig er det bare Russland som har beholdt en slik maktstilling at det har en mulighet for å spille rollen som europeisk kjerne land. Det er allerede kjernen i et mektig Sovjet-imperium, hvor det behersker en mengde nasjonaliteter slik som England i sin tid behersket sitt Empire. Dertil er det egentlig en nordisk statsdannelse som skylder æren for

sitt navn de svenske vikinger fra Roslagen (derav Russland). Men dets beliggenhet som grenseland mot Asia har satt spor etter seg. Hele 250 års mongolervelde har uunngåelig preget den russiske folkesjel og samtidig plasert riket i en halvstilling mellom Europa og Asia. Den gamle tsaristiske dobbeltørnen står ennu på tårnspissene i Kreml speidende med det ene hodet østover og det andre vest over. Russland har inntil denne dag ikke bestemt seg. Vil det vende seg mot Europa eller skal det asiatiske innslet get seire?

Fra råbolsjevikenes ville Europa oppstå — eller det vil gå under. Tidspunktet og omstendighetene tillater ikke at det foregår silkebløtt og de stor-russiske erobringspoli

tikk. Vi aner Peter den Stores geopolitiske mål: frem til havet i vest. Russerne har et ordtak som sier at «den som har makten i Berlin, har makten i Tyskland, og den som har makten i Tyskland behersker Europa.» Erkjennelsen av dette faktum forklarer hvorfor begge supermaktene så innbitt tviholder på hver sin tyske halvdel. Kontrollen over Tyskland er nemlig ensbetydende med seier over motstanderen i kampen om Europa. Hitler uttaler også i den forbindelse at «begge disse maktene før eller senere finner det ønskelig å søke støtte hos den eneste store nasjon som er igjen i Europa — det tyske folk».

«Russland og Europa kan ikke i lengden skilles», skriver Quisling i 1930. «Spørsmålet er bare om det blir Europa som forener Russlands millioner med seg, hvilket forutsetter nedkjempelse av bolsjevismen, eller om det blir Sovjet-forbundets grenser som flyttes vestover.» Et annet sted skriver han: «I Russland avgjøres den europeiske sivilisasjons skjebne.»

Det kan se ut som om utfallet på Østfronten satte avgjørelsen for mange år fremover — i allfall er grensene blitt skjøvet markert langt vestover. Og så lenge Russland ikke har en likeverdig motstander — og i Europa finnes p. t. ingen slike — er det vanskelig å tenke seg noe som kan hindre at grensene flyttes ytterligere.

Verdens kulturelle tyngdepunkt har alltid vært på vandrings. Fra Oldtidens Egypt og Midtosten via Hellas og Lilleasia til Romerriket, som ved sitt fall leverte det videre til Germania. Hvis det som hjemmøkte germanerne i 1945 var Ragnarok, så er det sannsynligvis riktig det inntrykket er flyttet til Moskva. Det er slavernes tur til å lede menneskenes domestisering i de neste 1000 år. Hitler profeterer i sitt «Politiske testamente» at — «... fremtiden tilhører alene den sterkeste nasjon i øst.»

Men hvordan er det mulig at disse Østens «barbarer» skal kunne føre Vestens kultur videre, vil mange spørre. De overser dermed at vi germanere for 1000 år siden, da det var vår tur, var like mye av noen «barbarer» som det russiske er i deres øyne i dag.

Dessuten, er kultur noe som kan reddes? Hvis man nyanserer mellom kultur (som noe skapende, av ånd) og sivilisasjon (som mer teknisk-materielt betont, ikke nyskapende, men dog bevarende) må vi ikke da anse den europeiske kultur for å være død? Tilbake har vi kun sivilisasjonen som «den sterkeste nasjon» i øst kan benytte som dyngemiddel for å befeste sin

Den regionale samlingstanke -

(Forts. fra s. 5)

Med fast lønn og bonus skulle arbeidernes missunnelse overfor produksjonsmidernes eiere opphøre og problemet skulle være løst.

På den måten får man en samling av eierklassen og arbeiderklassen på det økonomiske området.

Organisasjonsmessig får Bedriftstanken sin videre utforming i tanken om et Næringsting.

Utenrikspolitisk sett så tenker borgerskapet seg i dag En verden uten rasemotninger, religiøse eller økonomiske motsetninger. Der skal bygges opp et Verdensparlament, hvor de borgerlige skal ha flertallet og dermed regjeringsmakten. Der forutsettes et kjærlig samhold av alle borgerlige enten de er gule, sorte eller hvite.

På samme måte tenker arbeiderklassen seg et Verdensparlament hvor arbeiderklassen har flertall, hvor arbeiderlederne har regjeringsmakten og hvor det hersker et evig vennskap mellom alle arbeidere enten de er hvite, sorte eller gule.

Jorden skal deles opp i såkalte rettsstater, hvor alle raser kan bo sammen uten hensyn til farge eller egenart, og hvor alle kan og bør blande seg med alle.

Vi får borgerinternasjonalen og arbeiderinternasjonalen. —

Her reiser Quisling en ny tanke.

Verden skal deles opp i regionalstater, hvor flere nasjoner av så noenlunde samme raselengring kan bo sammen i fedreland slik at egenarten bevares og unødig raselanding unngås. Skulle vi bruke et moderne uttrykk kunne vi kalle det en atomstat.

I sentrum har vi en kjempestat som binder til seg så mange elektronstater som den selv er tung til. I politikken vil det si — så mange stater som den kan forsvare — økonomisk og militært.

Denne idé bryter helt med internasjonalismen og setter nasjonalismen og regionalismen istedet. I stedet for En verden og en verdensblanding, får vi flere store verdensstater bestående av en samling Fedreland, hvor nasjonal samling råder.

Quisling mener at det i Universet finnes et Utvik-

lingssentrum som bestemmer utviklingen på jorden og de andre planeter. Dette Utviklingssentrum tillegger han noenlunde samme funksjoner som menneskenes underbevissthet, og han kaller det Guddommen.

Quisling mente at utviklingen i vår tid gikk frem mot flere store verdensstater. På NS riksmøte 25. september 1942 sa han: «Således lever vi nå i en periode hvor verdenshistorien er historien om dannelsen av verdensmakter og om deres oppgjør med hverandre».

Vi kan trygt slå fast at Quisling ikke var Hitlers «Gauleiter» i Norge. Og de NS-medlemmer eller andre som har trodd det, har misforstått ham meget.

Vi ser i dag hvordan idéen om en borgerverden og en arbeiderverden er iferd med å dø. FN er blitt en karikatur av hva det var tenkt å være. Mens idéen om atomstatene er under full utvikling. Det er som om nasjonal sosialismen har foretatt en knoppskyting.

Frankrike er iferd med å ta ledelsen i et sydgermansk og latinsk fellesskap og kan kanskje bli kjernen i et frankertysk-latinsk imperium.

Russland synes å ha gitt opp tanken om en verdensrevolusjon og et verdensimperium med Moskva som hovedstad, og nøyet seg med å dele Europa med Frankrike. Det er blitt russisk-regional-sosialistisk.

Bare Amerika fortsetter med den gamle internasjonalismen som er dømt til å mislykkes.

Quislings idéer er i dag mere aktuelle enn noensinne.

Norge vil ikke bli noen «rettsstat» som er underlagt et verdensparlament. Det vil ikke bli noen anledning til å fylle landet med fremmede raser og lage en folkelapskaus.

Norge vil enten sammen med Sverige lage sin egen nordiske regionalstat og så i en militærallianse med Frankrike forsvare sin nye stat selv, eller Norden vil bli omdannet til Sovjet-unionen Skandinavia.

Det er derfor bruk for en menneskekrets i Norge og Sverige — en menneskekrets som kan gå foran i den tid som kommer — og lede Norden inn på sin nye plass blant de kommende atomstater.

Denne krets må nødvendigvis komme både fra borgerklassen og fra arbeiderklassen, og de nye regionale atomstater blir en rasemesig, økonomisk og religiøs økumene.

O. K.

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsvei 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Tungtvannsaksjonene -

(Forts. fra s. 3)

Det hadde ikke lykkes å spalte uran 235 og tyskerne kjente ikke til eksistensen av plutonium. De var ennå langt fra målet (?).

Dette var som sagt også inntrykket hos Hydros fagfolk. Direktør N. Stephanen og ingeniør Brun fremholdt som sine bestemte inntrykk at tyskerne sannsynligvis ikke hadde funnet anvendelse for uranatomets energi til bomber. Men de allierte eksperter følte seg ikke sikre, ikke så sikre at de ville løpe noen risiko ved å la tyskerne og tungtvannsproduksjona i fred.

Og så satte de igang det store bombeangrepet på Vemork og Rjukan 16. november 1943. Efter amerikanske oppgaver ble det felt 711 stkr. 500 kgs. bomber over Vemork og 118 stkr. 250 kgs. over Rjukan. Det var det rene lykketreffet at ingen bombe rammet bebyggelsen på Rjukan, men angrepet kostet likevel 21 mennesker livet og det ble veldige materielle ødeleggelser, men — slår beretningen fast — «Tungvannanlegget ble ikke rammet i det hele tatt.»

Også dette angrepet hadde foregått bak den norske Londonregjerings rygg og den våget seg frem med nye protester. Engelskmennene forsøkte å unnskylde seg med at det var kraftstasjonen på Vemork en var ute etter og at

«ved et beklagelig uhell tok (imidertid) noen av disse fly feil av nitratfabrikken på Rjukan og kraftstasjonen på Vemork som ligger ca. 3 miles bortenfor — Den britiske regjering beklager dypt at en feiltagelse av denne art skulle inntrefte.»

Amerikanerne var ærlige:

«25. januar mottok den norske ambassade i Washington en note fra Departement of State som meddelte at den amerikanske forsvarsminister har opplyst utenriksminister Cordell Hull om at det er foretatt grundige undersøkelser i anledning av bombingen av Norsk Hydros anlegg. Det hevdes at begge angrep var nødvendig i kampen for å overvinne Tyskland, og det fremgår av svaret at tungtvannsproduksjonen på Vemork var årsaken til det siste bombetokt.»

Også her var «Norgesvennen» Winston Churchill med: «Det er også utvilsomt at fremstillingen av tungt vann i Norge hadde stått på programmet ved statsminister Churchills og president Roosevelt tidligere drøftelser om atomkraften —».

Efter bombingen av Vemork oppgav tyskerne hølt tungtvannsfremstillingen ved Norsk Hydro skjønt tungvannsanlegget altså

overhodet ikke ble skadet. Bare dette burde jo tilsi at tungtvannsproduksjonen ikke kunne være av noen krigsavkjørende betydning for Tyskland.

«Men de (tyskerne) fattet den ulykksalige plan (!) at en del av luten fra elektrolyserørene, som inneholdt litt fortynnet tungt vann, skulle sendes til Tyskland for å oppkonsentreres der. Meldingen om dette ble straks sendt over hemmelig radio fra Rjukan (Swallow) til London, og de engelske og norske myndigheter godkjente et forslag fra de norske kontakter (etter egen oppgave i et illustrert blad var det Haukelid) om å senke fergen som skulle transportere luten over Tinnsjøen.

Selv denne magre form for tungt vann måtte ikke komme i tyskernes hender. 19. februar 1944 ble et par snes fat av denne luten med i alt 15.000 l. og et beregnet tungtvanninnehold av ca. 600 kg. lastet inn på 2 jernbanevogner som neste dag ble kjørt ombord i fergen Hydro. I løpet av natten hadde 3 hjemmefrontkarer plasert 2 tidsinnstilte sprengladninger i baugen på fergen. Knapt 1 time etter at den hadde forlatt fergestedet inntraff den første eksplosjon som gjorde fergen manøvreudyktig, og kort etter fulgte den andre eksplosjonen som sendte fergen til bunns. Kaptein Erling Sørensen var på broen og gjorde sitt ytterste for å begrense tap av menneskeliv. Han var den siste som hoppet i vannet sammen med 2 av maskinfolkene. En av livbåtene ble straks satt på vannet. Babords pram ble knust da vognene rutsjet over bord. Det var delt ut livbelter, men 18 mennesker gikk ned med fergen, — den sank etter 5 minutter, — derav 12 norske passasjerer, 2 av mannskapet og 4 tyske soldater.»

«Lederen av tungvannanlegget ingenør Alf H. Larsen og de 3 sabotører kom seg lykkelig over grensen til Sverige.

11. august samme året ble tungtvannapparaturen demontert av tyske mekanikere og transportert bort i militærbilder. Den ble etter det tyske sammenbruddet funnet i en kjeller i et privat hus i Brandenburg. Og et par år etter ble en tysk dame tiltalt og dømt for å ha vært i besiddelse av store mengder tungt vann (!). Trekk som kan fortelle om den tyske militære og sivile opplosningsprosess, men som også kan være et indissimil til fordel for den norske fremstilling (det vil si de Hydrofolk, som forsøkte å hindre aksjonene) av det formentlige forhold med hensyn til resultatet av (hensikten med ?) tyskerne eksperimenter med det tunge vann.»

Hvilket som alle forstår, kort og godt betyr at alle

Sådant händer en gång men —

Forts. fra side 5

overhodet ikke ble skadet. Bare dette burde jo tilsi at tungtvannsproduksjonen ikke kunne være av noen krigsavkjørende betydning for Tyskland.

«Men de (tyskerne) fattet den ulykksalige plan (!) at en del av luten fra elektrolyserørene, som inneholdt litt fortynnet tungt vann, skulle sendes til Tyskland for å oppkonsentreres der. Meldingen om dette ble straks sendt over hemmelig radio fra Rjukan (Swallow) til London, og de engelske og norske myndigheter godkjente et forslag fra de norske kontakter (etter egen oppgave i et illustrert blad var det Haukelid) om å senke fergen som skulle transportere luten over Tinnsjøen.

Selv denne magre form for tungt vann måtte ikke komme i tyskernes hender. 19. februar 1944 ble et par snes fat av denne luten med i alt 15.000 l. og et beregnet tungtvanninnehold av ca. 600 kg. lastet inn på 2 jernbanevogner som neste dag ble kjørt ombord i fergen Hydro. I løpet av natten hadde 3 hjemmefrontkarer plasert 2 tidsinnstilte sprengladninger i baugen på fergen. Knapt 1 time etter at den hadde forlatt fergestedet inntraff den første eksplosjon som gjorde fergen manøvreudyktig, og kort etter fulgte den andre eksplosjonen som sendte fergen til bunns. Kaptein Erling Sørensen var på broen og gjorde sitt ytterste for å begrense tap av menneskeliv. Han var den siste som hoppet i vannet sammen med 2 av maskinfolkene. En av livbåtene ble straks satt på vannet. Babords pram ble knust da vognene rutsjet over bord. Det var delt ut livbelter, men 18 mennesker gikk ned med fergen, — den sank etter 5 minutter, — derav 12 norske passasjerer, 2 av mannskapet og 4 tyske soldater.»

«Den norske regjering er også fullt på det rene med at alt som er av betydning for fienden for krigførslen må kunne angripes uten hensyn til beliggenheten. De norske militære myndigheter (Jfr. våpenstillstandsavtalet for krigens varighet !) har alltid gjort alt som har stått i deres makt for å skaffe de allierte myndigheter de mest fulstendige og nøyaktige opplysninger om industrielle anlegg og fabrikker i Norge, også med hensyn til i hvilken utstrekning de brukes av fienden for krigførelse. Ved en rekke anledninger har de tatt initiativet til aksjoner for å sette fabrikker og andre industrielle anlegg i Norge ut av funksjon — — — ». Hermed er vel FOLK OG LAND's opplysninger om tungtvannsaksjonene nok en gang tilfulle bekreftet, og så kan vi bare ønske de herrer medansvarlige som fremdeles ikke vil tie om ugjerningene fortsatt god samvittighet!

ningindustrier se dagens penninginkomster som trippen till finansmakten. Då och då under förflutna period har än ett land, än ett annat måst göra statsbankrott. Detta har ej lett till något förszagande av den världsomspänande finansmakten, eftersom dess internationalitet alltid möjliggjort omdisponering av medel i behaglig tid.

Världshistoriens första allvarliga försök att åtminstone delvis sticka hål på

denna kräftböld, ledde till Tysklands och dess ledares krossande, ty det var återigen en isolerad företeelse, som möjliggjorde för världsinansen att genom utnyttjande av alla propagandaresurser och med bistånd av den behärskade regeringen slå tillbaka denna fara för dess existens. Vad världen sedan dess hört och sett av lögner torde överträffa allt, vad världen någonsin tidigare varit med om.

Mänskligheten har dock nu uppnått det avgörande tidsskede, då det kommer att avgöras om människorna skola förvandlas till slavar under ett mångtusenårigt världsvälde under den internationella världsmaktens absoluta herravälde. Med frenesi bedrives alla förberedelser för förverkligandet av dessa planer. Ett totalslaveri, som många författare med visionär blick bebådat i sina böcker.

Mänskligentens enda räddning och befrielse från detta öde ligger i att mänskligheten får genomleva den med lavinfart nalkande totalinflationen samtidigt all jorden kring. Författaren har sedan ca 25 år försökt varna mänskligheten härifrån, fastän han förstätt att endast den hårdta erfarenheten av penningvärdelösheten skulle tala mäktigare än någonsin hans ord förmått.

Det är samtidigheten, som förhindrar den internationella världsmakten att vidtaga några av dess vanliga hjälvpåtgärder till skyddandet av sina penningförmögheter. Och om sanningen lyckas sega — tack vare denna allmänna syndaod och tack vare de, som ej velat uppge hoppet att engång detta måste ske — då kommer mänskligeter att vakna till ett nytt liv, vars kortaste beskrivning är — allt måste ske TVÄRTOM, mot vad hittills varit fallet.

Må vi kunna något så när oskadda passera denna vädpunkt mellan ebb och flod. SKA ALLTSA !

Stockholm den 20. jan. 1964.

Erhard Fliesberg

